

РЕШЕНИЕ

№ 2085

гр. София, 19.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 19.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **1917** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. Т. С., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 108 от 09.02.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на оспорващия е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като издаден при съществено нарушение на процесуалните правила и в нарушение на материалния закон. Процесуалният представител адв. Ж. поддържа наведените в жалбата доводи, като изразява становище за основателност на жалбата. Иска отмяната на оспореното решение и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне по молбата за закрила.

Ответната страна – председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Подадена е молба за предоставяне на статут вх. № Ж – 1732 от 29.12.2010 г. на дирекция „Миграция”, МВР, изпратена на ДАБ, от А. Т. С., от мъжки пол, [дата на

раждане] в [населено място], С., гражданин на С., по народност – брауи, религиозна принадлежност – мюсюлманин – сунит, семейно положение –женен. Желанието за закрила е заявено от лицето с молба вх. № 567 от 04.04.2011 г. пред ДАБ. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ. Представена е и сомалийска лична карта

На 04.04.2011 г. чужденецът е запозната чрез писмени указания на арабски език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

На 04.04.2011 г. на молителя за закрила е връчена покана за интервю и същото е проведено на 05.04.2011 г.

С решение № 2605 от 18.04.2011 г. на решаващ орган при ДАБ е образувано производство за предоставяне на статут в Р. Б. на А. Т. С..

С оспорващия са проведени допълнителни интервюта на 11.05.2011 г. и на 31.05.2011 г. По време на интервютата лицето заявява, че е пристигнал в РБ нелегално през месец декември 2010 г. Обосновава молбата си за закрила с несигурната обстановка в С. и със заплахата на живота си. Разказва, че през 2008 г. представители на „Ал Ш.“ дошли в неговия дом и му казали, че трябва да се присъедини към тях. Заявява, че от страх се е съгласил. Обяснява, че една седмица по-късно, след като отишъл в лагера на обучение, поискал да се види с близките си. Разрешили му и след като се прибрал у дома си, избягал в село, което се намирало на около 800 км от [населено място]. Там живял в къща, която била на семейството му и нямал проблеми. След едногодишен престой в посоченото село решил, че от „Ал Ш.“ са го забравили и заминал обратно за М.. Твърди, че след се завърнал, бил заловен от „Ал Ш.“, като терористите го обвинили, че е нарушил обещанието си и го арестували за три дни. След като бил освободен, избягал от лагера и решил да напусне С.. Заминал за пристанище, където работил като хамалин за около три месеца, докато чакал съпругата му да му изпрати пари за пътуването. След като получил сумата, останал още половин година там, за да изчака подходящ кораб. Допълва, че не е членувал в политически партии, не е арестуван и не е осъждан.

Изготвено е становище рег. № УП – 4871 от 08.06.2011 г. от интервюиращия орган, в което е направено предложение на А. Т. С. да бъде отказано предоставянето на закрила, тъй като не са установени предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ.

С оспореното в настоящото производство решение № 108 от 09.02.2012 г. на председателя на ДАБ - МС е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на молителя, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплахата, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, като е прието, че А. Т. С. не е бил принуден да напусне С. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително изтезание, или наказание. Прието е, че не са налице и основание по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на кандидата за закрила.

В хода на съдебното производство са приети Насоки на ВКБООН за определяне на

съответствие с критериите за бежански статут при оценка на нуждите от международна закрила на търсещи убежище от С., утвърдени на 05.05.2010 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Жалбата е подадена в срок от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ – председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила в РБ, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език (арабски език). В съответствие с изискването на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е взето становище на ДАНС по подадената от чужденеца молба за закрила.

По време на проведените интервюта е взел участие преводач от арабски език съгласно заявеното от кандидата за закрила, че същият има познания по арабски език, което означава, че не е накърнено правото му на защита и му е осигурена в пълна степен възможността да разкаже всички факти и обстоятелства, отнасящи се до личната му бежанска история.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Правилен е изводът на административния орган за липсата на приложение на материалноправните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретния случай оспорваният изрично посочва пред съответното длъжностно лице в ДАБ, че не е бил преследван от страна на официалните власти в родината му, нито е оказван контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Общата обстановка в държавата по произход на лицето не дава основание за обоснован страх от преследване. За предоставяне на статут на бежанец не е достатъчно търсещият закрила да се позовава на общата ситуация в страната, както и на твърдението за наличието на множество различни групировки. Кандидатът за закрила заявява, че е имал проблеми с бунтовническата групировка „Ал Ш.“, които се опитвали насилствено да го привлекат към тях. Следователно, от съществено значение е твърдението, че е бил търсен от групировката „Ал Ш.“, която оказвала натиск върху него. От друга страна, в интервюта си кандидатът разказва, че след бягството си от лагера, за него не е имало никакви съществени последици и не е бил търсен или преследван. От изявленията му се установява, че е живял необезпокояван близо една година далече от [населено място] (в село на около 800 км. от столицата), както и впоследствие непосредствено преди напусне С., е живял пак за период от около година на пристанище „Ел М.“, където е работил без проблеми. Наличието на собствена къща в [населено място], което се намира на 800 км. от [населено място], показва, че за лицето има алтернатива на

територията на С..

От изнесените пред интервюиращия орган факти е видно, че спрямо оспорващия не са осъществени конкретни посегателства във връзка с етническия му произход. Той твърди, че е представител на етноса „барауа”, но не се позовава на твърдения за преследване в тази връзка както от страна на официалните власти, така и от страна на други групировки.

Видно от всичко изложеното по време на административното производство не са посочени причини за наличието на основателен страх от преследване у кандидата, а по-скоро може да се направи заключението, че се касае за икономически емигрант. В държавата му по произход продължават да живеят членовете на неговото семейство – съпругата и детето му, както и майка му, тримата му братя и сестра му.

След задълбочена преценка на изнесените от кандидата за закрила факти обосновано е прието от председателя на ДАБ липсата на основания за предоставяне на статут на бежанец по чл.8, ал. 1 от ЗУБ, както и за недоказаност на осъществено спрямо лицето преследване по смисъла на чл.8, ал. 2 – 5 от ЗУБ.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 от ЗУБ съдът намира, че решението е законосъобразно. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

От наличните по делото доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят не е бил принуден да напусне С. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, смъртно наказание или екзекуция или други тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, нито е застрашен от такива посегателства при завръщането си в страната по произход.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. От последните данни за положението на С. не може да се направи извод за наличие на въоръжен конфликт, поради което законосъобразен е изводът за неприложимост на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Неоснователно е твърдението на жалбоподателя за приложимост на решение по дело № С – 465/07 на Съда на Европейския съюз относно задължителното тълкуване на чл. 15 в от Директива 2004/83/ЕО. В решението се посочва, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условията последният да представя доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи, както и че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на

характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма обективни данни насилието в С. да е достигнало към момента такава изключителна степен. Позовавайки се на мотивите на решението по дело –С – 465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Видно от приложената справка № 411 от 24.01.2012 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” на ДАБ в С. съществува риск от извършване на бомбени атентати, но насилието в държавата и по-конкретно в столицата М. не следва да се определя като безогледно. Посочено е, че стълкновенията между силите на Преходното федерално правителство (TFG), съюзническите войски и силите на Африканската съюзническа мисия (А.), от една страна, и антиправителствените сили, терористичните групировки и екстремистки елементи, от друга страна, са засегнали хиляди цивилни граждани в М.. Терористичната групировка Ал Ш. е поела отговорност за самоубийствените бомбени атентати срещу сили на TFG, длъжностни лица и умиротворители от А.. През 2010 г. силите на TFG с подкрепата на силите на А. са увеличили контролираната територия на М. с до 60 % от територията на града.

От отразеното в справката може да се направи извода, че се касае за спорадични актове на насилие и те не могат да бъдат оценени като вътрешен въоръжен конфликт, както правилно е приел административният орган.

В допълнение следва да се посочи, че твърденията на кандидата, че към него са отправени заплахи от групировката „Ал Ш.“, не дава основание да се предполага, че опасността за кандидата се отнася за цялата територия на страната, т.е. възможно е вътрешно разселване. От изявленията му е видно, че той не принадлежи и към малцинствено племе и не е в риск за преследване с оглед етническия си произход, както и че не попада в посочените от ВКБООН рискови (уязвими) групи. Според Насоките на ВКБООН в първата група се включват лица, за които е налице особено голям риск от преследване – лица, за които се считат, че подкрепят преходното федерално правителство, А. и Националните въоръжени сили на Е.; лица, за които се счита, че нарушават ислямските закони и декрети; представители на гражданското общество и журналисти; членове на малцинствени племена в южна и централна С., между които банту, мигдан, браванезе, баджуни, рермахер, ейле, галгала, тумал, йибир, габойе, хамал хинду и оромо. Във втората група се включват лица, за които се предполага наличието на риск от преследване въз основа на етническия им/расов произход – лица, насилствено привлечени в армията или бунтовническите групи; членове на религиозни малцинства като ашраф, шекхал, християни и сменили исляма с

друга религия; жени и момичета; деца;хомосексуални лица, бисексуални и трансексуални лица; лица, принадлежащи към племена, в които се практикува кръвното отмъщение; жертви на трафик.

В настоящия случай оспорваният не попада в нито една от изброените групи, като с оглед твърдението му, че е налице опасност за живота му от страна на групировката „Ал Ш.“ следва да се посочи, че на два пъти той не е живял в дома си, а в други райони на С. за дълги периоди от време, далеч от семейството си и не е бил обезпокояван. Освен това и семейството му не е било заплашвано и не са изложени твърдения за какъвто и да било натиск върху съпругата или детето му от страна на групировката „Ал Ш.“.

По така изложените съображения жалбата на А. Т. С., гражданин на С. се явява неоснователна, а оспореното решение е издадено от компетентен орган, в установената от закона писмена форма, при спазване на административно-производствените правила и при правилно прилагане на материалния закон.

Водим от горното и на основание чл. 90 от ЗУБ, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Т. С., гражданин на С. срещу решение № 108 от 09.02.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което на оспорвания е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено и получаване на препис от съдебния акт пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: